

DE DOOD VAN EEN INRICHTING

Toen Honoré BORGERS op 30 mei 1911 de directie van de Mont-de-Piété (Berg van Barmhartigheid) overnam, kwam hij aan de leiding te staan van een bloeiende inrichting : in Oostende wemelde het van groothertogen en bejaarden, die (na Fortuintjes in de Kursaalspeelzaal te hebben verloren) hun zilverwerk, bontjassen, juwelen e.d.m. in pand gaven. Die panden kochten ze niet steeds - weer af, wanneer vers geld uit Oost-Europa het verspilde kwam vervangen. De vissers - véél armer ! - konden slechts klederen en kleine kostbaarheden verpanden. Maar alles samengenomen was dat een belangrijke verhandeling van gelden : 1911 liet een batig saldo van 4.089,08 ₣, met een in-casso van 46.358,60 ₣. In 1912 en 1913 was het wat minder : resp. 37.184,02 ₣ en 44.813,20 ₣ - allemaal goudfranken natuurlijk.

Na Wereldoorlog I devalueerde de frank en steeg de geldwaarde van goederen en diensten, m.a.w. het leven werd lastig, óók voor de Mont-de-Piété.

Hij kreeg in 1924 wel een nieuwe, financieel klinkende benaming. Openbare Kas van Leening, maar dit veranderde niets aan de hachelijke toestand. De O.K.L. beschikte niet over voldoende bedrijfskapitaal om behoorlijk te werken, en Honoré BORGERS moest aan zijn Bestuurscommissie vragen een lening aan te gaan. De Gemeenteraad stemde daarmee op 11 april 1924 in, en het Koninklijk Besluit van 07 januari 1928 machtigde tot aanvragen van een hypothecaire lening bij de A.S.L.K., ten bedragen van 80.000 ₣ (wat wel véél was) tegen de toen laag geschatte interest van 4,60 %. Maar deze geldinspuiting hielp niet, en de O.K.L. boekte mali : 5.511,03 ₣ in 1925; 10.549,55 ₣ in 1926; 3.322,71 ₣ in 1927; 33.416,42 ₣ in 1928. Toen die afrekening op 15 maart 1929 aan de Gemeenteraad voorgelegd werd deelde schepen van financiën VROOME de becommernis van de Bestuurscommissie mede, nml. dat "de Commissie van de Openbare Kas van Leening niet zonder becommernis de toekomst tegemoet ziet. Gering bedrijfskapitaal en steeds hooger loopende onkosten belemmeren hoe langer hoe meer haar werkzaamheden". In 1929 boekte de O.K.L. een mali van 33.416,42 ₣ (in 1930 zou het 54.862,78 ₣ worden !). De Bestuurscommissie legde het lot van de O.K.L. in handen van Burgemeester en Schepenen. Het College aarzelde niet, en op 14 maart 1930 stelde het aan de Gemeenteraad voor de O.K.L. te laten verdwijnen. In de volgende zitting, 18 april 1930 viel de hakbijl : de Gemeenteraad besloot "de Openbare Kas van Leening" af te schaffen (1)

Van nu af ging alles vrij vlug, de wettelijke voorgeschreven weg volgend (2). De O.K.L. zou haar werkzaamheden per 31 december 1930 stop zetten, en op 06 maart 1931 besloot de Gemeenteraad het overblijvend kapitaal, zegge 38.828,73 ₣, voorlopig in de stadskas te storten. In zijn zitting van 24 juni 1934 besloot de Gemeenteraad de goederen van de O.K.L. aan de Commissie van Openbare Onderstand over te maken. Maar de C.O.O. stond daar niet op te branden, en op 20 oktober 1934 moest de Geverneur de C.O.O. "aanraden" de "gift" te aanvaarden. Onderlussen waren de schulden van de O.K.L. vereffend. De resterende eigendom bedroeg 1) het gebouw Londenstraat, 9 met inboedel, 2) een som van 14.772,03 ₣.

